

't Beeldeken.

buurman besteed was, hadden afscheid genomen.

Heel vriendelijk werden zij door 't Beeldeken's broeder en zijn vrouw ontvangen. Wel was het er een druk gezin met veel lawaaiige kinderen en drie knechts in den timmerwinkel, en dadelijk kreeg 't Beeldeken den indruk dat Reinildeke er veel zou moeten werken, wat haar overigens door haar broeder eenigszins voorspeld was, maar toch voelde zij zich dankbaar dat haar broeder haar die hulp had aangeboden, en zonder te veel tranen, nadat zij allen in 't somber keukentje hadden koffie gedronken, nam zij afscheid van Reinildeke, om verder Leontientje bij haar schoonzuster te gaan besteden.

Was het bij haar broeder druk en woelig, bij haar schoonzuster daarentegen scheen er zachte rust en kalmte overal te heerschen. Zij was strijkster van haar stiel, en heel haar huisje zag er lachend-net en vroolijk uit, in de reine, welriekende witheid van al het frisch-gewasschen en gestreken goed, dat de kleine kamers vulde. In haar broeder's huis was iets stug-zwaarmoedigs soms, waarmee Reinildeke's mager, ietwat houterig gezichtje eenigszins in harmonie was, en ook hier voelde 't Beeldeken iets zacht-harmonisch in de overeenstemming van al dat liefelijk wit met blond-Leontientje's zonnigen glimlach en haar helderblauw-stralende oogjes. En ook hier nam zij zonder te veel tranen van haar tweede meisje afscheid, en keerde eenzaam in de gouden schemering weer huiswaarts naar 't armoedig hutje aan den rand der bosschen, waar zij voortaan met Basielken heel alleen zou leven.

* * *

Eerst kon ze 't er zoo moeielijk wennen. Eerst was ze zoo bang daar in dat eenzaam huisje, gedurende de stormachtige voorjaars-avonden en nachten, als de holle wind klagend floot en huilde door de sombere, heen en weer zwiependen kruinen van de sparren. Het waren woeste stroopersnachten. Indien men hen eens kwam vermoorden! Zoodra de avond inviel durfde zij uit haar huisje niet meer komen, en angstig, met gegrendelde deuren, stond zij naast Basielken door het

kleingeruite raam te staren, hoog naar de maan in haren tuin van wolken, hoog naar al die schommelende sparretoppen, die urenlang tragisch-zwart heen en weer bleven zwiepen tegen een chaotisch zwerk van wild voorbij de maan vluchtende schaduwen. Dan dacht zij onophoudend aan haar man in 't kille graf; dan dacht zij zelve aan lijden en aan sterven. Eerst na een langen tijd van wanhoop kwam zij weer tot onderworpen verzoening met het leven, en schikte zich in 't onherstelbare. De lente was gekomen, en met haar de verkwikkende levensfrischheid, en al 't gezang der vogelen en al de weelde van de eerste bladeren en bloemen. En 't Beeldeken ging zelve arbeiden met spade en houweel op 't brokje akkerland dat tusschen 't huisje en de bosschen lag, geholpen door Basielken, haar laatste liefde en levens-zonnestraal.

Zij had hem zóó lief, zóó lief! Dat was iets in haar wat zij nu voor 't eerst zoo innig voelde, iets dat ze met geen woorden uit kon drukken. Zij deed met hem wat zij nooit met een van haar andere kinderen had gedaan, en wat menschen van haar stand ook met hun kinderen niet deden: zij zoende en zij streelde hem soms hartstochtelijk, met tranen van verteederling, als om hem te beschermen tegen zij wist niet welke onheilspellende gebeurtenis, tegen zij wist niet welke kwekking van gevaar, dat hem, en meteen haar, bedreigen kon. En zij dankte den hemel dat nu toch geen ramp meer op hen neerviel; dat het kasteel, het groot, machtig kasteel, waar ze nog steeds zoo bang voor was, hem haar ten minste niet ontnomen had.

* * *

Haar grootste zorg nu was de materiële toestand. Wel woonde zij voor niet, en had een hoekje tuin waar zij wat aardappels en groenten kweekte, maar verder ook zoo goed als geen inkomen meer. Af en toe slechts een daghuurtje als wiedzter bij den nieuwen tuinman van 't kasteel of bij den pachter van het neerhof, *) toch op den duur te weinig om in haar en Basielken's onderhoud te voorzien. Ook was ze zeer tevreden toen de pachter van 't neerhof haar op een morgen

*) Boerderij van 't kasteel.